

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/75/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7221010787
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7221010787.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého, sudcov JUDr. Martina Michalanského a JUDr. Daniely Mitterpákovéj v trestnej veci proti obžalovanému V. P. a spol. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaných a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 6Tk/1/2021 zo dňa 14. 7. 2022, na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 11. októbra 2022 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/, písm. e/, ods.3 Tr.por. z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu vo vzťahu k obžalovanej S. U..

Obžalovaná S. U., nar. XX. 6. XXXX v H., trvale
bytom H., Y. XX, H.,
toho času vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS
Floriánska 18, Košice od 19.10.2020

je v i n n á , ž e

v presne nezistenej dobe, najmenej od marca 2020 do júna 2020 v Košiciach si od obvineného V. P. a doposiaľ nestotožnených osôb zadovážovala v rôznych množstvách metamfetamín (pervitín), marihuanu - rastliny rodu cannabis (konope) a MDMA (metyléndioxymetamfetamín-extázu), ktoré predávala I. Y. v hodnote 10,- euro za jednu dávku drogy, X. P. marihuanu v hodnote 10,- euro za 0,8 g drogy s tým, že v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov je metamfetamín (pervitín) zaradený do II. skupiny psychotropných látok, rastliny rodu konope (cannabis) a MDMA (metyléndioxymetamfetamín-extáza) do I. skupiny psychotropných látok, teda neoprávnene kúpila a predávala psychotropnú látku

t ý m s p á c h a l a

zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku.

Z a t o j e j s ú d u k l a d á

podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. I/, § 38 ods. 3, ods. 8, § 49 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere

3 (troch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona súd zaradil obžalovanú pre účely výkonu trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona uložil obžalovanej ochranné protitoxikomanické a protialkoholické liečenie ústavnou formou.

II. Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie prokurátora a obžalovaného V. P.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice II rozsudkom sp. zn. 6Tk/1/2021 zo dňa 14. 7. 2022 uznal obžalovaného V. P. (ďalej len ako „obžalovaný“) vinným pre skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona s použitím § 138 písm. b/, písm. j/ Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku a obžalovanú S. U. (ďalej len ako „obžalovaná“) vinnou pre skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, ods. 2 písm. c/, Trestného zákona s použitím § 138 písm. b/, písm. j/ Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, ktorý mali spáchať tak, že

1/ obžalovaný V. P.

v presne nezistenej dobe, najmenej od 7. októbra 2019 do 19. októbra 2020 si od doposiaľ nestotožnených osôb zadovážil v rôznych množstvách metamfetamín (pervitín), rastliny rodu cannabis (konope), hašiš (živicu z rastlín rodu cannabis), MDMA (metyléndioxymetamfetamín) - extázu, ktoré prechovával v miestach svojho pobytu a to v rodinnom dome na Opatovskej ceste 29 v Košiciach, kde ukrýval 152,231 g vrcholových častí rastliny konope (cannabis) s priemernou koncentráciou THC od 14,1 % do 18,4 %, 19,012 g bieleho kryštalického materiálu s priemerným obsahom metamfetamínu od 26,9 % do 75,1 %, 182 tabliet s priemerným obsahom MDMA od 26,3 % do 46,7 %, hnedý práškový materiál o hmotnosti 1,776 g s priemerným obsahom MDMA od 81,7 % do 94 %, v byte na Tyršovom nábřeží číslo 11 v Košiciach 326,526 g vrcholových častí konope (cannabis) s priemernou koncentráciou THC od 5,1 % do 18,1 %, 501,334 g bieleho kryštalického materiálu s priemerným obsahom metamfetamínu od 9,9 % do 79,1 %, 286 tabliet s priemerným obsahom MDMA od 22,1 % do 37,1 %, a hnedý práškový materiál o hmotnosti 1,932 g s priemerným obsahom MDMA 75,2 %, 1,739 g hašiša (živica z rastliny rodu cannabis) s priemernou koncentráciou THC od 3,0 % do 36,8 % a 191,11 g kokaínu s obsahom účinnej látky od 19,6 % do 67,0 %, teda celkovo 957 obvykle jednorazových dávok marihuany, 5203 obvykle jednorazových dávok pervitínu, 3630 obvykle jednorazových dávok kokaínu, 14 obvykle jednorazových dávok hašiša a 488 obvykle jednorazových dávok extázy v celkovej hodnote najmenej 50.933,- eura, s tým že v meste Košice odpredával V. I. a J. K. marihuanu v hodnote 10,- euro za 1 g, Y. H. extázu a pervitín v hodnote 15,- euro za jednu dávku, S.. Z. W. marihuanu, S. U. marihuanu, pervitín a extázu, pričom metamfetamín (pervitín) v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov je zaradený do II. skupiny psychotropných látok, rastliny rodu cannabis (konope) a hašiš (živica z rastliny rodu cannabis) do I. skupiny omamných látok, kokaín do II. skupiny omamných látok a MDMA (metyléndioxymetamfetamín-extáza) do I. skupiny psychotropných látok.

2/ Obžalovaná S. U.

v presne nezistenej dobe, najmenej od 7. októbra 2019 do 19. októbra 2020 v Košiciach si od obvineného V. P. a doposiaľ nestotožnených osôb zadovážovala v rôznych množstvách metamfetamín (pervitín), marihuanu - rastliny rodu cannabis (konope) a MDMA (metyléndioxymetamfetamín-extázu), ktoré predávala V. I., I. Y. v hodnote 10,- euro za jednu dávku drogy, X. P. marihuanu v hodnote 10,- euro za 0,8 g drogy a ďalším najmenej dvom nestotožneným osobám s tým, že v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov je metamfetamín (pervitín) zaradený do II. skupiny psychotropných látok, rastliny rodu konope (cannabis), hašiš (živica z rastliny rodu cannabis) do I. skupiny omamných látok,

kokaín do II. skupiny omamných látok a MDMA (metyléndioxymetamfetamín-extáza) do I. skupiny psychotropných látok.

Súd im za to uložil :

obžalovanému podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona s prihladnutím na ustanovenie § 36 písm. l) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd zaradil obžalovaného pre účely výkonu trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona uložil trest prepadnutia majetku, ktorého vlastníkom sa podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona stáva štát. Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona uložil obžalovanému ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranný dohľad v trvaní 3 (troch) rokov.

Obžalovanej uložil okresný súd podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil obžalovanú pre účely výkonu trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona uložil obžalovanej ochranné protitoxikomanické a protialkoholické liečenie ústavnou formou. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil obžalovanej ochranný dohľad v trvaní 1 (jedného) roka.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste a spôsobe jeho výkonu uložený obžalovanej rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 4T 20/2020 zo dňa 27.8.2020, ktorým jej bol uložený podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 15 mesiacov, ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obžalovaní a okresný prokurátor v neprospech oboch obžalovaných smerujúce proti výroku o vine a treste.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne uviedol, že výrok o vine súd prvého stupňa urobil po tom, čo postupom podľa § 257 Tr. por. prijal jeho vyhlásenie o tom, že sa cíti byť vinným zo skutku, ktorý je mu kladený v obžalobe za vinu. Pokiaľ ide o výrok o treste, voči ktorému bolo obžalovaným zahlásené odvolanie má za to, že tento výrok nezodpovedá zásadám zákonnosti z dôvodu nesprávneho použitia poľahčujúcich okolností konajúcim prvostupňovým súdom. Z pohľadu zákonnosti ukladania trestu je mimoriadne dôležité aj rozhodovanie o priznaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, v ktorých zistený pomer v konkrétnom prípade má vplyv na trestnú sadzbu. Vzhľadom na takýto významný vplyv poľahčujúcich a priťažujúcich okolností na výmeru ukladaného trestu, zákonodarca tieto okolnosti vymenoval v zákona taxatívne. Z toho potom súčasne vyplýva povinnosť súdu dôsledne sa zaoberať ich priznaním, resp. nepriznaním. Pokiaľ konajúci prvostupňový súd konštatuje, že u obžalovaného nebol dôvod na mimoriadne zníženie trestu o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom uvedenej trestnej sadzby, ako v prípade schválenia dohody o vine a treste a že vyhlásenie obžalovaného, že je vinný však bolo zohľadnené uložením trestu na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, tak s uvedeným nesúhlasí. Okresný súd uviedol, že obžalovaný urobil vyhlásenie o vine iba pod ťarchou dôkazov, ktoré ho usvedčovali už v čase jeho zadržania, tak s takýmto konštatovaním sa nestotožňuje, pretože takto konal plne v súlade s Trestným poriadkom, t.j. už v prípravnom konaní, po riadnom poučení o jeho právach zo strany OČTK, kedy sa nielen priznal a konanie oľutoval, uznal svoju vinu ešte v postavení zadržaného, nepodal sťažnosť ani voči vznesenému obvineniu, ani voči rozhodnutiu o väzbe, nepodával žiadosti o prepustenie na slobodu, svojím postojom napomáhal orgánom činným v trestnom konaní, preto o jeho vyhlásení o vine a najmä úprimnom oľutovaní nemožno mať žiadnych pochybností. Nemožno tak bez výhrad prisvedčiť úvahe súdu o jeho priznaní sa pod ťarchou dôkazov, pretože obžalovaného nemožno k priznaniu nútiť, v prejednávanej veci sa priznal k spáchaniu trestnej činnosti sám a túto úprimne oľutoval, urobil vyhlásenie o vine a teda ešte pred vykonaním dokazovania na hlavnom pojednávaní doznať skutok a až následne súd rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného prijíma. Súčasne vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná. Obžalovaný takýmto postupom umožnil prevziať

výsledky dokazovania z prípravného konania bez toho, aby tieto boli konfrontované s výsledkami dokazovania na hlavnom pojednávaní.

Poukázal na ustanovenia § 36 písm. n/, § 36 písm. l/, § 34, § 39 Tr. zák. a uviedol, že v zmysle uvedeného už samotné priznanie viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. možno považovať za okolnosť podľa § 39 ods. 1 Tr. poriadku. Priznaním viny významným spôsobom „uľahčuje“ prácu prokurátorovi a súdu v ďalšom procesnom postupe, preto je nutné uviesť, že jeho úplné priznanie sa k trestnej činnosti, jeho oľutovanie, pomoc orgánom činným v trestnom konaní pri dokumentovaní trestnej činnosti, pomoc súdu vo forme priznania viny a tak zmiernenia rozsahu dokazovania, sú v súhrne takými okolnosťami prípadu, ktoré odôvodňujú zhovievavejší prístup súdu pri ukladaní trestu a možno ich zaradiť pod ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák.

Vzhľadom na vyššie uvedené, po prijatí jeho vyhlásenia o vine konajúcim prvostupňovým súdom, s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu bolo možné použiť ustanovenie § 39 Tr. zák. a znížiť mu trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby tak, aby trest uložený prvostupňovým súdom spĺňal zásadu proporcionality trestu a zároveň v dostatočnej miere vyjadroval aj morálne odsúdenie páchatela. Vychádzajúc z uvedeného má preto dôvodne za to, že konajúci prvostupňový súd neprihliadol na všetky zásady významné pre ukládanie trestov a na účel trestu tak, ako to vyplýva z ustanovenia §§ 34, 36 Tr. zák.

Z uvedených dôvodov navrhol odvolaciemu súdu, aby na základe preskúmania a zhodnotenia dôkazov, ktoré viedli k výroku súdu, napadnutý rozsudok okresného súdu pri rešpektovaní práva na spravodlivý proces podľa § 2 ods. 7 Tr. por. a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie a článku 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podľa § 321 písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o uloženom ochrannom opatrení a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovanému podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. l/, písm. n/, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. uložil trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov. Ďalej navrhol podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradiť ho do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a podľa § 58 ods. 3 Tr. zák. uložiť mu trest prepadnutia majetku. Podľa § 73 ods. 2, písm. d/, ods. 4 Tr. zák. uložiť mu ochranné protitoxikomické liečenie ambulantnou formou a podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 78 ods. 1 Tr. zák. aj ochranný dohľad v trvaní troch rokov.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaná prostredníctvom svojej obhajkyne uviedla, že konajúci súd z vykonaného dokazovania ustálil, že sa dopustila protiprávneho konania podľa § 172 ods. 1 písm. c/, odsek 2 písm. c/ Trestného zákona s použitím § 138 písm. b/, písm. j/ Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, t.j. závažnejším spôsobom konania, t.j. po dlhší čas a na viacerých osobách, čo vyvodil z výpovedi svedkov I. Y., X. P., V. I. a na ďalších doposiaľ nestotožnených osobách. Rozsudok okresného súdu považuje v časti právneho posúdenia jej konania podľa § 172 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. v spojení s ustanoveniami § 138 písm. b/ a písm. j/ Tr. zák., teda „po dlhší čas, a „na viacerých osobách“ za nesprávny. Zjavná nesprávnosť spočíva v nesprávnom vyhodnotení zákonnosti dôkazov, nevysporiadanie sa s rozporami v dôkazoch, rozhodnutie súdu je tak založené na dôkazoch, ktoré nezodpovedajú kritériám zákonnosti. Pri vylúčení dôkazov absentuje dôkaz, na základe ktorého by bolo možné vo vzťahu k obžalovanej vysloviť vinu a následne uložiť trest aj s prihliadnutím na ustanovenie § 138 písm. b/, písm. j/ Tr. zák. S tvrdením súdu, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že predávala omamné a psychotropné látky nielen I. Y. a X. P. (čo obžalovaná priznala), ale aj V. I. a ďalším doposiaľ nestotožneným osobám, sa nemôže stotožniť a uviedla, že na hlavnom pojednávaní konanom dňa 9. 9. 2021 sa sama priznala k predaju látok dvom osobám a to X. P. a I. Y. po dobu pár mesiacov, V. I. drogy nepredávala a takisto ani iným osobám. Pripustila, že keďže sama bola osobou závislou na omamných a psychotropných látkach a na alkohole, mohli spolu užívať omamné látky ako kamaráti, ale nepredávala ich. Podrobne poukázala na výpoveď svedka V. I. a pokiaľ ide o tvrdenie súdu, že aj ďalším nestotožneným osobám, opätovne poukázala, že tieto nepozná a bez akýchkoľvek pochybností nemožno vylúčiť, že tieto osoby mohli kupovať oblečenie. V predmetnej trestnej veci však nedošlo k úplnému stotožneniu všetkých osôb, ktoré mali byť zaznamenané technickými prostriedkami ako osoby, ktorým mali byť obžalovanou predávané omamné a psychotropné látky. Tieto osoby by museli byť vypočítané predovšetkým na exaktne presné množstvo drogy, ktoré v určitom časovom intervale kupovali výlučne len od nej. Následne by sa k takémuto množstvu drogy, aj to len za podmienky, že by túto drogu užili, musel vyjadriť znalec, či požitie takéhoto množstva takejto drogy by mohlo prinajmenšom ohroziť život alebo zdravie konzumenta

- potenciálne poškodenej osoby. Je tiež všeobecne známou skutočnosťou, ktorú nie je potrebné ani dokazovať, že v niektorých krajinách EÚ je takáto droga - marihuana čiastočne legalizovaná, resp. sa používa na lekárske účely, z čoho je možné vyvodiť prinajmenšom predpoklad, že nemusí mať len škodlivé účinky na ľudský organizmus a nemusí nevyhnutne viesť len k ohrozeniu života alebo zdravia konzumenta. V prípade, ak by po takto vykonanom dokazovaní bolo možné urobiť nespochybniteľný záver, že kupujúci - potencionálni konzumenti boli vystavení prinajmenšom ohrozeniu svojho zdravia pri predaji drogy od obžalovanej, by bolo možné predmetný skutok kvalifikovať tak, že došlo k naplneniu zákonných znakov skutkovej podstaty podľa § 172 ods. 1 písm. c/, odsek 2 písm. c/ Trestného zákona s použitím § 138 písm. j/ Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, t.j. závažnejším spôsobom konania, t.j. písm. j/ Tr. zák. na viacerých osobách.

Z vykonaného dokazovania nie je bez akýchkoľvek pochybností možné vyvodiť záver, že bol naplnený aj pojmový znak uvedený v ods. 2 písm. c/ § 172 Tr. zák., t.j. konaním kvalifikovaným ako konanie závažnejšie, t.j. po dlhšiu dobu. Pri zhodnotení dôkazov sa musí vychádzať z presvedčivosti výpovede, jej jednoznačnosti a logickosti, výpoveď, ktorá je menená, resp. výpoveď svedka, ktorý nevie vysvetliť rozpory vo svojich výpovediach s odôvodnením, že sám bol požívateľom omamných látok a to ešte aj v roku 2021, nie je dôveryhodnou, ani presvedčivou. Z takto vykonaného dokazovania preto pokiaľ sa týka pojmového znaku uvedeného v ods. 2 písm. c/ § 172 Tr. zák., t.j. konaním kvalifikovaným ako konanie závažnejšie, t.j. po dlhšiu dobu u obžalovanej ako osoby, ktorá je sama osobou závislou na omamných a psychotropných látkach a navyše požívateľkou alkoholických nápojov, by bol v tomto prípade tento pojmový znak naplnený kvalifikovaným konaním obžalovanej, pokiaľ by konanie obžalovanej popísané v skutkovej vete presiahlo dobu dlhšiu ako jeden rok, čo sa však nestalo. Znak skutkovej podstaty trestného činu vrátane osobitných kvalifikačných pojmov musia vyplývať zo zisteného skutkového stavu bez akýchkoľvek pochybností, v prípade, že tomuto tak nie je, musí súd pri hodnotení dôkazov aplikovať zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného“. Na základe vykonaného dokazovania nemožno jednoznačne určiť ani časové zistenie doby jej protiprávneho konania, keď svedok R. I. uvádza, že si od obžalovanej kupoval drogy, keď bývala na ul. K., svedok X. P. na hlavnom pojednávaní vypovedal rozdielne, uviedol, že naposledy bol s obžalovanou v roku 2020, čomu by mohol zodpovedať prepis telefonického hovoru zaznamenaného dňa 11.04.2020, ku ktorému sa s odstupom času vyjadriť nevedel, pretože si na tieto udalosti nepamätal. Ako sám uviedol, ešte v r. 2021 bol užívateľom omamných a psychotropných látok. Preto pokiaľ niečo iné vypovedal na polícii, tak vypovedal na základe toho, čo si myslel, trvá však na tom, že pravda je taká, ako vypovedal na hlavnom pojednávaní.

Vo vzťahu ku kvalifikačnému pojmu po dlhší čas podľa § 138 písm. b/ Tr. zák. tak, aby išlo o závažnejší spôsob konania vyplýva, že musí ísť o tak dlhý časový úsek, ktorý jednak prekračuje inak obvyklý čas páchania konkrétnej trestnej činnosti - kvantitatívna stránka trestného činu a jednak prekračuje obvyklý čas tak, že použitie základnej skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu by dostatočne nevystihovalo závažnosť spôsobu konania obžalovanej - kvalitatívna stránka. Preto pokiaľ ide o obvyklý čas páchania predmetného trestného činu, nemôže zo strany súdu zostať nepovšimnuté, že je sama závislá na drogách a z tejto závislosti sa musí liečiť. Preto pokiaľ ide o kvalitatívnu stránku tohto osobitného kvalifikačného pojmu, je dôležitým kritériom to, či prekročenie inak obvyklého času páchania konkrétneho trestného činu vyžaduje použitie prísnejšej trestnej sadzby takejto kvalifikovanej skutkovej podstaty. V konkrétnom prípade a na základe vykonaného dokazovania súd ustálil, že obžalovaná sa dopustila podľa § 172 ods. 1 písm. c/, odsek 2 písm. c/ Trestného zákona s použitím § 138 písm. b/, j/ Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku.

Vychádzajúc z hore uvedeného má dôvodne za to, že výsledky dokazovania nenasvedčujú jednoznačne a nespochybniteľne, že doba páchania jej trestnej činnosti zodpovedá dobe vymedzenia konajúcim súdom, že ide o dobu presahujúcu 1 rok a preto nemôže byť považovaná za dlhší čas podľa § 138 písm. b/ Tr. zák. Jednak neprekračuje obvyklú dobu páchania a nejde ani o takú závažnosť konania, ktorá by vyžadovala použitie trestnej sadzby podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. - odňatie slobody 10 rokov až 15 rokov. V nadväznosti na vyššie uvedenú argumentáciu obžalovanej je aj trest uložený konajúcim súdom rozporný so zásadou humanizmu v zmysle čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Trest vo výmere desať rokov vzhľadom na nesprávne posúdenie jej konania ako konania závažnejším spôsobom podľa ustanovenia § 138 písm. b/, písm. j/ Tr. zák. je nielen neprimeraný ňou spôsobenému následku, ale je prostriedkom ultima ratio v rovine nad zamýšľaným úmyslom ochrany spoločnosti zákonodarcom. Je sama užívateľkou omamných a psychotropných látok, pričom bez povšimnutia nemôže zostať ani konštatovanie znalca z odboru psychiatrie, ktorý konštatoval, že obžalovaná v dôsledku dennej konzumácie omamných a psychotropných látok vytesňovala páchanie trestnej činnosti. Z pohľadu pomerov obžalovanej, rodičia obžalovanej sa starajú o jej neplnoleté

maloleté dieťa, o ktorého budúcnosť a výchovu prejavuje záujem, čo možno podriadiť pod podmienky pre mimoriadne zníženie trestu postupom podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. Ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Princíp právnej istoty je integrálnou súčasťou generálneho princípu právneho štátu (PL ÚS 12/05) zaručeného v čl. 1 ods. 1 Ústavy, ktorý spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov nemožno opomíňať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho-ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu.

Na základe uvedeného pre prípad, že odvolací súd sa nestotožní s vyššie uvedenou právnou argumentáciou, že žalovaný skutok je potrebné kvalifikovať podľa ustanovenia § 172 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. a uložiť jej primeraný trest podľa § 171 ods. 2 Tr. zák. s podmiennečným odkladom. Preto navrhla odvolaciemu súdu, aby na základe preskúmania a zhodnotenia dôkazov, ktoré viedli k výroku súdu, napadnutý rozsudok okresného súdu pri rešpektovaní práva na spravodlivý proces podľa § 2 ods. 7 Tr. por. a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie a článku 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podľa § 321 písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o uloženom ochrannom opatrení. Ďalej navrhla uložiť podľa § 322 ods. 3 Tr. por. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2, § 39 ods. 1, § 39 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov a podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. ju pre výkon trestu odňatia slobody zaradiť do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2, písm. d/, ods. 4 Tr. zák. uložiť jej ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou a podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 78 ods. 1 Tr. zák. aj ochranný dohľad v trvaní jedného roka.

V písomných dôvodoch odvolania okresný prokurátor uviedol, že obžaloba sa stotožňuje s právnymi úvahami súdu týkajúcimi sa výroku o vine a treste vo vzťahu k obžalovanému až na jednu výnimku (nedošlo k uznaniu viny za spáchanie skutku formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona). Vo vzťahu k obžalovanej sa nemožno stotožniť s tým, že súd neuznal obžalovanú vinnou aj zo spáchania predmetného obzvlášť závažného zločinu v zmysle odseku 3 písmeno c/ ustanovenia § 172 Trestného zákona. V nadväznosti na uvedený právny názor považuje obžaloba aj trest uložený obžalovanej za nezákonný. Súd v odôvodnení svojho rozsudku vo vzťahu k obžalovanej uviedol, že nebolo preukázané, aby sa obžalovaná podieľala na zadovážení omamných a psychotropných látok v rozsahu, ktorý jej bol kladený za vinu v podanej obžalobe. Za prechovávanie omamných a psychotropných látok niesol zodpovednosť výlučne obžalovaný, ktorý ich prechovával aj predtým, než sa k nemu obžalovaná nastahovala. Množstvo omamných a psychotropných látok zaistených v prejednávanej príhode, ktoré zodpovedalo zákonnej definícii "značného rozsahu", z hľadiska subjektívnej stránky obžalovaná nevedela a nemohla nijakým spôsobom ovplyvniť. Žiaden dôkaz nesvedčil o tom, že obžalovaná poznala množstvo a hodnotu prechovávaných omamných a psychotropných látok. Tieto omamné a psychotropné látky nikdy neboli spoločným vlastníctvom oboch obžalovaných. Tvrdenie obžaloby, že spoločne prechovávali omamné a psychotropné látky v značnom rozsahu, lebo viedli spoločnú domácnosť, nie je možné bezvýhradne akceptovať. Bez akýchkoľvek pochybností bolo zistené, že S. U. bola nemajetná a teda nemala vlastné finančné prostriedky, za ktoré by tieto látky v značnom rozsahu kupovala. Tomu zodpovedajú aj výsledky tzv. finančného vyšetrovania, ktoré potvrdili, že obžalovaná nevlastnila nijaké nehnuteľnosti, motorové vozidlá, ani finančné prostriedky na bankových účtoch. Obžalovaná bola nútená kupovať omamné a psychotropné látky od obžalovaného, ako aj od iných dodávateľov. Časť z nich predávala so ziskom, aby si mohla kupovať alkohol a omamné a psychotropné látky pre vlastnú potrebu. K prechovávaným omamným a psychotropným látkam obžalovaná nemala samostatný prístup. Obžalovaný si tieto látky zamykal, a to aj preto, lebo sa obával ich zneužívania obžalovanou, ktorej závislosť na omamných a psychotropných látkach bola preukázateľne silná. Preto právna kvalifikácia protiprávneho konania obžalovanej nezodpovedá kvalifikovanej skutkovej podstate obzvlášť závažného zločinu podľa § 172 ods. 3 písm. c/ Trestného zákona.

S týmito právnymi úvahami súdu ohľadne viny obžalovanej sa nemožno stotožniť. Obžaloba kládla obžalovanej za vinu okrem iného to, že spoločným konaním prechovávala omamné a psychotropné látky v značnom rozsahu. Teda v prípade naplnenia zákonných znakov uvedených v odseku 3 písmeno c/ ustanovenia § 172 Trestného zákona išlo o prechovávanie návykových látok v značnom rozsahu a nie o ich kúpu, ako to okrem iného uviedol súd. Vo vzťahu k prechovávaniu drog nájdených v miestach bydliska oboch obžalovaných sa obaja obžalovaní vyjadrili, že obžalovaná nemala vedomosť o existencii drog na týchto miestach. Je pravdou, že v rámci trestného konania neboli vypočutí priami svedkovia, ktorí by túto okolnosť potvrdili. Avšak prokurátor má za to, že obžalovaná o tejto skutočnosti nepochybne musela vedieť. Obrana obžalovaných, aby bola uveriteľná, musí mať vnútornú logiku, čo v prípade obhajoby obžalovanej v žiadnom prípade tvrdiť nemožno. Obaja obžalovaní žili na uvedených miestach v spoločných priestoroch a vo vzťahu druh a družka, teda obžalovaná musela byť minimálne uzromená s tým, že obžalovaný v ich spoločných priestoroch prechováva drogy. Navyiac za situácie, kedy sama obžalovaná, ako to aj priznala, predávala drogy iným osobám a sama bola konzumentkou drog. Teda nešlo o osobu mimo drogového prostredia, ale o osobu, ktorá veľmi dobre vedela, ako funguje drogový "biznis". Svedok V. Varga v prípravnom konaní jednoznačne uviedol, že videl, ako obaja obžalovaní spolupracovali pri predaji, raz, keď bol u nich doma na Pajorovej ulici videl, akoby si to vymieňali. Všetky tieto okolnosti vo svojom súhrne nepochybne ako nedeliteľná reťaz dôkazov vedú k jedinému možnému záveru, že obžalovaná o prechovávaní drog vedela a tieto prechovávala spoločne s obžalovaným. Z týchto dôvodov bolo potrebné uznať obžalovaného za vinného zo spáchania predmetného činu aj formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, a to práve vo vzťahu k prechovávaniu omamných a psychotropných látok. Z týchto dôvodov má za to, že obžalovaná sa dopustila predmetného trestného činu aj kvalifikovaným spôsobom uvedeným v odseku 3 písmeno c/ ustanovenia § 172 Trestného zákona. Za uvedený trestný čin umožňuje zákonodarca uložiť trest od 15 do 20 rokov. Teda z pohľadu právnej kvalifikácie, ktorá mala byť podľa názoru obžaloby aplikovaná, je uložený trest nezákonný. Navyiac za tento trestný čin je potrebné obligatórne uložiť aj trest prepadnutia majetku (§ 58 odsek 3 Trestného zákona). V neposlednom rade má za to, že v prípade obžalovanej neprichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu, keďže k dokonaniu trestnej činnosti uvedenej v obžalobnom návrhu došlo dňa 19.10.2020 a rozsudok Okresného súdu Košice I pod sp. zn. 4T 20/2020 nadobudol právoplatnosť dňa 27.08.2020, teda predtým, ako došlo ku spáchaniu skutku uvedeného v obžalobe. Preto navrhol, aby súd II. stupňa vo vzťahu k obžalovanej z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. b/, d/, e/ Tr. por. a k obžalovanému z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. b/, d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine a treste a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na podklade podaných odvolaní odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné. Okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom všetky navrhnuté dôkazy, ktoré vyhodnotil v súlade s § 2 ods. 12 Tr. por. a zistil dostatočne dôkazne preukázaný skutkový stav, o ktorom nie sú žiadne dôvodné pochybnosti. Teda preskúmaním doposiaľ vykonaného dokazovania možno konštatovať, že skutkový stav veci bol náležite objasnený v rozsahu nevyhnutnom pre správne rozhodnutie o vine a treste obžalovanej. K ustáleniu samotného skutku došlo na základe vyhodnotenia vykonaných dôkazov, pričom úvahy okresného súdu vyznievajú vecne správne a logicky, pričom okresný súd v súlade s ustanovením § 168 Tr. por. jasne a zrozumiteľne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov. Veľmi presvedčivo vyznievajú úvahy okresného súdu vo vzťahu k prechovávaniu omamných látok v značnom rozsahu obžalovanou v spolupáchateľstve s obžalovaným. Tieto hodnotenia sa riadia logicky a vecne odôvodneným posúdením všetkých skutočností, ktoré boli preukázané vykonaným dokazovaním a keďže úvahám okresného súdu, ako aj záverom, ku ktorým okresný súd vlastným hodnotením dospel nemožno vytknúť žiadne pochybenia, odvolací súd sa s touto časťou odôvodnenia rozsudku stotožnil v celom rozsahu.

Vo vzťahu k obžalovanému okresný súd v zákonomnom postupe vyslovil vinu obžalovaného a pri ukladaní trestu, zohľadnil všetky relevantné skutkové okolnosti, tieto podľa vlastného presvedčenia vyhodnotil a dospel k odôvodneným záverom. Okresný súd sa dôsledne riadil príslušnými ustanoveniami Trestného zákona upravujúcimi ukladanie trestu a ochranných opatrení, v dôsledku čoho nie je možné vytknúť okresnému súdu žiadne pochybenia.

Pokiaľ ide o vinu obžalovanej, túto súd vyslovil na základe vykonaného dokazovania, kedy hodnotiac všetky dôkazy jednotlivo, ale aj vo vzájomných súvislostiach a na základe vlastných úvah dospel k záverom, ktoré premietol do skutkovej vety, ako aj celého výroku o vine. Odvolací súd sa v určitých smeroch stotožnil s právnymi úvahami okresného súdu, najmä pokiaľ ide o otázku prechovávanía drogy v značnom rozsahu, avšak v určitých častiach odôvodnenia rozsudku, sa skrz odvolacie námietky, nemohol prikloniť k záverom okresného súdu, na základe čoho musel korigovať určité hodnotenia okresného súdu, čo viedlo až k zmene právnej kvalifikácie, ktorá následne spochybnila zákonnosť a správnosť uloženého trestu.

Vychádzajúc z obhajobnej argumentácie vo vzťahu ku závažnejšiemu spôsobu konania obžalovanej v zmysle § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. b) a j) Tr. zák. bolo zistené, že okresný súd mal za preukázané, že obžalovaná predávala drogy nielen svedkom: X. P. a I. Y., ale aj svedkovi I. a tiež ďalším nestotožneným osobám. Pokiaľ ide o X. P. a I. Y., vo vzťahu k nim sa obžalovaná sama priznala, že im predávala drogy. Poprela, že by drogy predávala I. alebo nejakým iným osobám. Odvolací súd sa zaoberal touto obhajobou obžalovanej, preskúmal výpoveď svedka I., konfrontoval ju s hodnotením okresného súdu a dospel k záveru, že sa nemôže v tomto smere stotožniť so závermi okresného, v zmysle ktorých svedok Varga usvedčuje obžalovanú z toho, že mu predávala drogy. Samotný svedok pred súdom poprel, že by drogy kupoval od obžalovanej. Keďže v prípravnom konaní vypovedal inak, bol daný rozpor odstraňovaný v zmysle § 264 ods. 1 Tr. por.. Svedok vysvetlil vznik daného rozporu tým, že v čase výsluchu pre orgánom činnými v trestnom konaní ešte užíval drogy, nemal čistú myseľ a bál sa, pretože bol v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, avšak napriek uvedenému odstránil vzniknutý rozpor tak, že zotrval na tom, čo vypovedal v prípravnom konaní. Zo zápisnice z prípravného konania vyplýva, že najprv asi pol roka kupoval od obžalovanej a až potom kupoval od obžalovaného. Výpoveď tohto svedka vyhodnotil krajský súd ako nedostatočnú na usvedčenie obžalovanej.

V prvom rade vo výpovedi svedka sa objavujú rozpory, pokiaľ ide o kúpu drogy od obžalovanej, pričom svedok pri odstraňovaní rozporov v jeho výpovedi zotrval, na svojej výpovedi z prípravného konania, v ktorej usvedčoval obžalovanú z predaja návykovej látky, avšak v celkom inom období, než ktoré jej za vinu kládla obžaloba. Takýto dôkaz súd nepovažuje za dostatočne presvedčivý, na jednoznačné a nepochybné vyslovenie viny za predaj drogy aj tomuto svedkovi v období, pre ktoré sa vedie voči obžalovanej trestné stíhanie. Teda nebolo nepochybné preukázané, že obžalovaná predávala drogy aj tomuto svedkovi v inkriminovanom období.

Nemožno sa zhodnúť ani s názorom okresného súdu, že naplnenie znaku na viacerých osobách je naplnený tým, že obžalovaná mala drogy predávať aj ďalším bližšie nestotožneným osobám, čo vyplýva z uskutočnených odposluchov. Je pravda, že zo zabezpečených odposluchov, ktoré boli vykonané v tejto trestnej veci na hlavnom pojednávaní, skutočne vyplýva, že obžalovaná, komunikovala aj s ďalšími osobami, ktorých totožnosť sa nepodarilo zistiť, pričom komunikácia s danými osobami je svojou povahou rovnaká, ako jej komunikácia s osobami, ktorým predávala drogy, avšak v danom období obžalovaný skutočne vykonával aj predaj normálneho textilu a preto nemožno jednoznačne tvrdiť, že každá komunikácia obžalovanej s neznámou osobou o tričkách, bundách a podobne sa bez pochyb musela týkať predaja návykových látok. Na preukázanie toho, či skutočne išlo o predaj drogy, by bolo potrebné vypočúť dané osoby, aby potvrdili, že išlo o obchod so zakázanou návykovou látkou. Keďže však sa nepodarilo stotožniť dané osoby, nebolo z objektívnych dôvodov možné ani vypočúť tieto osoby, v dôsledku čoho nebol dostatočný dôkazný podklad na to, aby táto komunikácia nestotožnených osôb, aj keď bola realizovaná spôsobom, ktorý náramne pripomína a nasvedčuje obchodu s omamnými a psychotropnými látkami, preukazovala, že obžalovaná predávala týmto osobám drogy a tým uznať spáchanie skutku na viacerých osobách.

Ďalší nedostatok pri hodnotení dokazovania vo vzťahu k otázke viny, videl odvolací súd v tom, že okresný súd kvalifikoval konanie obžalovanej ako páchané po dlhší čas bez toho, aby uviedol o ktoré dôkazy opiera tento záver, akými úvahami sa riadil pri posudzovaní naplnenia daného kvalifikačného znaku a ako dané dôkazy vyhodnotil vo vzťahu ku obhajobe obžalovanej a k iným vo veci vykonaným dôkazom.

Predovšetkým je potrebné dať obhajobe za pravdu v tom, že podľa súdnej praxe sa doba páchania trestného činu podľa § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák. u obžalovaných, ktorí sú sami závislými užívateľmi drogy, nepresahujúca jeden rok, spravidla nemôže považovať za závažnejší spôsob konania v dôsledku páchania trestného činu po dlhší čas v zmysle § 138 písm. b) Tr. zák.. Z vykonaného dokazovania

vyplýva, že sv. Y. od júna 2020 bol liečený na Prednej Hore a po svojom návrate z liečenia už do kontaktu s obžalovanou neprišiel. Ďalší svedok, ktorý usvedčuje obžalovanú, je svedok P., ktorý vypovedal rozdielne na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní, avšak jeho výpoveď je podporovaná zabezpečenými odposluchmi, ktoré zachytávajú jeho telefonickú komunikáciu s obžalovanou zo dňa 14.3.2020 a 1.5.2020, ktorej obsah svedok síce nevedel vysvetliť, ale vzhľadom na štýl komunikácie je možné usudzovať že ide o nelegálny obchod s extázou. Práve tieto preukázané momenty viedli súd k záveru, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané naplnenie znaku po dlhší čas, pričom z dokazovania nepochybne je preukázané, že obžalovaná predávala zakázané návykové látky svedkovi P. v dňoch 14.3.2020 a 1.5.2020 a práve tieto časové údaje poslúžili súdu na vymedzenie skutku s tým, že nejde o čas prevyšujúci 1 rok a vzhľadom aj k tomu, že u obžalovanej ide osobu závislú na návykovej látke, nebol naplnený tento znak skutkovej podstaty.

Na základe uvedeného sa odvolací súd nestotožnil s ustálením samotného skutku a jeho právnou kvalifikáciou vyjadrenou v napadnutom rozsudku. Keďže odvolacie námietky obžalovanej vyhodnotil ako dôvodné, zrušil napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanej nielen vo vzťahu k vine, ale v celom rozsahu a keďže skutkovo bola vec dostatočne objasnená a pochybenie spočívalo len v nesprávnom posúdení inak správne zistených skutkových okolností, mohol odvolací súd rozhodnúť vo veci sám.

Z dokazovania, ktoré bolo zákonným spôsobom a v náležitom rozsahu vykonané pred súdom prvého stupňa má odvolací súd za preukázané, že obžalovaná poprela spáchanie trestného činu v takom rozsahu, ako jej bol kladený v obžalobe za vinu. Poprela, aby sa s obžalovaným dohodla na prechovávaní a na predaji omamných látok. Drogy si od neho kupovala, pretože bola na nich závislá. Drogy si kupovala aj od iných osôb. S obžalovaným žila v byte na Tyršovom nábreží. Ich spolužitie spočívalo v tom, že v tomto byte len prespávala. K obžalovanému sa nastahovala v roku 2019-2020, drogy, ktoré boli zaistené v byte aj v dome, patrili výlučne obžalovanému. Na žiadnom predaji, na distribúcii, ani na prechovávaní neboli dohodnutí. V dome na Opátskom nemala prístup do jednej miestnosti, ktorú si obžalovaný zamykal, rovnako tak v byte mal obžalovaný jednu zamknutú izbu vyhradenú na svoje veci. Nikdy do nej nemala prístup. Nemali spoločné finančné prostriedky, nedával jej žiadne peniaze a drogy jej predával rovnako, ako aj iným užívateľom. Obžalovaný platil a zabezpečoval všetko ohľadom chodu domácnosti. Ona sa len starala o dcéru a varila.

O finančné príjmy obžalovaného sa nikdy nezaujímal. Mala dosť starostí sama so sebou, bola vo veľkej miere závislá a dlhý čas opojená omamnými látkami a alkoholom. Vedela o tom, že obžalovaný zarába na predaji oblečenia, ktorého mal veľmi veľa. Boli to nohavice, tričká, bundy, topánky, košele, drahé spodné prádlo.

Obžalovaná priznala, že sama predávala drogy I. Y. a X. P. po dobu niekoľkých mesiacov. V. I., ani iným osobám, drogy nepredávala. Pripustila, že omamné látky spolu s ním užívala, ale poprela, aby mu ich aj predávala.

Obžalovaná potvrdila, že obžalovaný si viedol evidenciu osôb, ktoré mu dlhovali peniaze. Jednalo sa o slovníček vo formáte A6, do ktorého si zapisoval aj jej dlžoby za drogy a finančné pôžičky. Videla, ako si ich obžalovaný do tohto slovníčka zapisuje.

Obžalovaný vypovedal, že vedel o tom, že obžalovaná je závislá na alkohole, preto si alkohol aj omamné látky zamykal. Od roku 2019 jej omamné látky - marihuanu, pervitín aj extázu predával rovnako ako iným odberateľom, nevedel sa vyjadriť, či tieto látky predávala V. I., I. Y., X. P. a ďalším najmenej dvom nestotožneným osobám. Z uvedených osôb obžalovaný poznal iba V. I.. K úkrytu zaistených látok pri domových prehliadkach vypovedal, že v byte boli drogy nájdené v malej izbe, ktorá bola zamknutá a kľúče od nej mal iba on. Pri dome na Vyšnom Opátskom drogy zamknuté v kufri auta značky Seat. Obžalovaný si ich zamykal, viedol záznamy o svojich dlžníkoch, medzi ktorými bola aj obžalovaná. Obžalovaný poprel, aby sa na zaobstaraní omamných a psychotropných látok podieľala aj obžalovaná, drogy boli výlučne v jeho vlastníctve a tieto prechovával sám. Obžalovaná nevedela, kde sa drogy nachádzajú.

Svedok Y. H. kupoval drogy od obžalovaného, telefonáty a SMS správy medzi svedkom a obžalovanou zaznamenané neboli.

Svedok X. P. kupoval od obžalovanej metamfetamín, extázu a marihuanu, dohromady si od nej kúpil drogy asi v 10-tich prípadoch. Odkiaľ mala obžalovaná drogy, tento svedok nevedel. V prípravnom konaní však svedok vypovedal odlišne, keď uviedol, že obžalovanú pozná 10 rokov. Za obžalovanou chodil asi 20-krát. Drogy mala mať od obžalovaného, s ktorým chodila.

Svedok rozpory vo svojich výpovediach logicky vysvetliť nevedel. Tvrdil, že niečo iné vypovedal na polícii na základe toho, čo si iba myslel.

Za prítomnosti svedka boli oboznámené prepisy telefónnych hovorov a sms správ zo dňa 14.3.2020 a 1.5.2020, z kontextu však vyplýva, že sa mohlo jednať o kúpu extázy.

Zo zápisnice o výsluchu svedka I. Y., ktorá bola na návrh prokurátora, podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku iba prečítaná, nakoľko svedok zomrel vyplýva, že od obžalovanej kupoval marihuanu za 10 eur. Prvýkrát čakal asi pol hodiny, lebo mu obžalovaná povedala že "to" nemá pri sebe. Asi tri krát bol za ňou za účelom nákupu marihuany za hotelom Rokoko (na Tyršovom nábreží v Košiciach). Obžalovaná mu napokon ponúkla aj pervitín, ktorý od nej kúpil asi 5 krát. Svedok nevedel, odkiaľ obžalovaná drogy kupovala. Potvrdil však, že niekedy na drogy musel čakať dlhší čas, keďže obžalovaná drogy sama nemala a musela čakať, kým jej niekto drogy donesie. Od júna 2020 s obžalovanou v kontakte nebol. Svedok sa vyjadroval aj k zaznamenaným telefonickým hovorom a SMS správam s obžalovanou. Potvrdil, že ich predmetom je kúpa marihuany a pervitínu, pričom vysvetlil význam slangových výrazov, ktoré sa za tým účelom používali.

Základom výpovede svedka V. I. na hlavnom pojednávaní bolo jeho tvrdenie, že si drogy kupoval výlučne od obžalovaného a zároveň poprel, že drogy kupoval aj od obžalovanej. Tvrdil, že sa s ňou stretával v rokoch 2015 - 2017. Zo zápisnice o výpovedi tohto svedka z prípravného konania je zrejmé, že drogy kupoval najprv od obžalovanej a aj na otázku obhajcu túto skutočnosť výslovne potvrdil.

Rozpory vo svojich výpovediach svedok logicky vysvetliť nevedel. Najprv ich vysvetľoval tým, že v čase výsluchu bral drogy, nemal čistú myseľ a zároveň sa bál, lebo v tom čase bol v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Neskôr uviedol, že platí to, čo je napísané v zápisnici o jeho výsluchu z prípravného konania. K tvrdeniu, že drogy mala obžalovaná od obžalovaného dospieť preto, že obžalovaná žila s obžalovaným v jednom byte.

Svedkyňa L. H. vypovedala, že od roku 2018 do roku 2020 si spolu so svojím priateľom drogy kupovali výlučne od obžalovaného. Poprela, aby jej drogy predávala aj obžalovaná. Hoci obžalovaní žili spolu, obžalovaná k drogám prístup nemala. Svedkyňa dosvedčila, že videla, ako si obžalovaná od obžalovaného kupovala drogy za 5 až 10 eur, alebo jej dával aj na dlh, ktorý si niekde zapisoval. Vzájomný vzťah obžalovaných vnímala ako partnerský.

Svedkyňa H. N. vo svojej výpovedi uviedla, že obžalovaných poznala niekoľko rokov, vzájomne sa navštevovali kvôli deťom a spolu trávili čas ako rodiny a priatelia. Hoci potvrdila, že drogy užívala, poprela aby si ich kupovala. Užívala marihuanu, pervitín a extázu, keď jej ich niekto ponúkol. Takým spôsobom si drogy zabezpečovala od oboch obžalovaných. Poprela však, aby si ich od nich kupovala. O drogovej činnosti obžalovaných nič nevedela.

Svedkovia I. U. (rod. E.) a S. U. vypovedali, že obžalovaná si drogy kupovala od obžalovaného, v prípade že nemala peniaze, obžalovaný si to poznačil do zošita. Podľa sv. U. obžalovaná k drogám prístup nemala. Od nej sa dozvedela, že obžalovaný si drogy zamykal. Ohľadom ich spoločnej domácnosti sa vyjadrili v tom význame, že obžalovaní spoločne nehospodárili. Obžalovaná chodila brigádovať na kúpalisko alebo upratovať.

Svedok P. A. sa k drogovej trestnej činnosti obžalovaných vyjadriť nevedel. Po oboznámení obsahu zaznamenatej telefonickej komunikácie uviedol, že si od obžalovanej kupoval nejaké oblečenie.

Svedka G. S. súd vypočul k zošitu, o ktorom obžalovaný tvrdil, že si v ňom viedol evidenciu dlžníkov a užívateľov drog, medzi ktorými sa nachádzali aj záznamy o obžalovanej.

Dňa 19.10.2020 boli vykonané domové prehliadky a prehliadky nebytových priestorov, ktoré užíval obžalovaný. Zápisnice o týchto úkonoch a vyhotovená fotodokumentácia dokazuje, že veci súvisiace s drogovou činnosťou boli nájdené najmä v rodinnom dome na adrese Opatovská cesta 29, Košice, v osobnom motorovom vozidle zn.: SEAT Cordoba EČV: KE XXX HV, v byte na adrese Tyršovo nábrežie 11, Košice. Jedná sa najmä o omamné a psychotropné látky a to marihuanu, pervitín, extázu, kokaín, hašiš, digitálne mikrováhy, mobilné telefóny a SIM karty.

Pri týchto úkonoch bolo zaistených celkovo 957 obvykle jednorazových dávok marihuany (o hmotnosti 478,76 g), 5203 obvykle jednorazových dávok pervitínu (o hmotnosti 520,51 g), 3630 obvykle jednorazových dávok kokaínu (o hmotnosti 191,11 g), 14 obvykle jednorazových dávok hašiša (o hmotnosti 1,73 g) a 488 obvykle jednorazových dávok extázy (478 ks tabliet a 1,777 g v práškovej forme). Hodnota zaistených omamných a psychotropných látok bola vyčíslená vo výške najmenej 50.933 eur. Stanovená bola na podklade monitoringu predajných cien na čiernom trhu vykonávaným protidrogovou jednotkou MV SR.

Druh, množstvo a obsah účinných látok v zaistených drogách bol objasnený v znaleckých posudkoch KEÚ Košice a KEÚ Slovenská Ľupča, ktoré boli prečítané na hlavnom pojednávaní.

Na podklade príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vydaných príslušným súdom bolo realizované odpočúvanie telefonátov obžalovaných a SMS správ. Z prepisov hovorov a SMS správ je evidentné, že si obžalovaní so svojimi odberateľmi dohadovali miesto stretnutia, cenu a miesto odovzdania drog. Tak tomu bolo aj v prípade obžalovanej. Osoby, ktorých sa uvedené prepisy týkali, boli vypočúvané v postavení svedkov a s obsahom prepisov konfrontované nielen v prípravnom konaní, ale aj na hlavnom pojednávaní, pričom prepisy hovorov a SMS správ boli vykonané vo forme listinných dôkazov.

Z obsahu zaznamenatej komunikácie vyplýva, že aj obžalovaná používala pri predaji drog podobné výrazy ako obžalovaný. Výrazom "tričko" sa rozumela marihuana, pod pojmom "bunda" - pervitín a pod pojmom "koleso" - extáza. Túto skutočnosť vypočúvané osoby sami potvrdili.

Osobnosti obžalovaných boli hodnotené na podklade znaleckých posudkov z odboru zdravotníctva - psychiatrie a psychológie, na podklade vyžiadaných správ, charakteristík, odpisov ich registra trestov a predchádzajúcich trestných rozhodnutí.

Zhodnotením všetkých vykonaných dôkazov v ich vzájomnej súvislosti súd vo vzťahu ku obžalovanej konštatuje, že obžalovaná priznala predaj drogy len vo vzťahu ku svedkovi Y. a P., poprela, že by predávala drogy svedkovi I., či iným nestotožneným osobám, ktorých komunikácia s obžalovanou bola zachytená vykonanými odposluchmi a tiež poprela prechovávanie návykových látok v značnom rozsahu v spolupáchateľstve s obžalovaným. Z predaja návykových látok je usvedčovaná len svedkom Y. a P., ktorí potvrdili, že si od obžalovanej kúpali návykové látky. Pokiaľ ide o svedka I. jeho výpoveď nebola pre súd dostatočná na to, aby usvedčovala obžalovanú z toho, že aj tomuto svedkovi v období, uvedenom v obžalobe obžalovaná predávala drogy. Svedok mal rozpory vo svojej výpovedi učinenej pred súdom oproti tomu, čo vypovedal v prípravnom konaní, pričom tieto rozpory vysvetlil tým, že v čase prípravného konania užíval drogy, avšak napriek tomu potom ustálil, že platí to čo vypovedal v prípravnom konaní. Svedok v prípravnom konaní vypovedal, že na začiatku marihuanu kúpil od obžalovanej asi pol roka, ale to bolo v roku 2014 alebo 2015. Teda uvedený svedok síce usvedčuje obžalovanú z páchania trestnej činnosti, avšak ide o celkom iné obdobie, než ktoré jej za vinu kládla obžaloba a preto súd na tento dôkaz neprihliadal ako na usvedčujúci.

Z vykonaných odposluchov vyplýva, že obžalovaná komunikovala aj s ďalšími osobami spôsobom, ktorý nápadne pripomína komunikáciu ohľadne predaja návykových látok. Keďže v danom období podľa obhajoby obžalovaný s obžalovanou skutočne prevádzkovali aj predaj textilu, nedá sa celkom jednoznačne určiť, či v tom ktorom konkrétnom prípade komunikácie išlo o predaj drogy alebo skutočne nejakého textilu. Z komunikácie ani nevieme usúdiť, či k dohodnutému obchodu aj skutočne došlo. Teda z vykonaných odposluchov máme dôvodné podozrenie, že obžalovaná mohla teoreticky predávať drogy aj ďalším osobám, avšak bez ich stotožnenia a vypočutia k otázke čoho sa daná komunikácia týkala a či skutočne došlo aj k dojednanému konaniu, nemožno jednoznačne a nepochybne konštatovať, že išlo o predaj návykových látok ďalším osobám. Objasnenie týchto skutočností, by podľa názoru súdu postačilo

na preukázanie tohto osobitného kvalifikačného znaku, Rozhodne by nebolo potrebné vykonávať až znalecké dokazovanie na preukázanie tých skutočností, ktoré uvádzala obhajoba vo svojom odvolaní. O istej forme poskytnutia drogy vypovedala sv. N., avšak jej výpoveď je tak všeobecná a neurčitá, že ani tento dôkaz nie je dostatočne presvedčivý a nemôže sa o neho súd oprieť pri vyslovení viny obžalovanej. Tým, že ani zachytená komunikácia obžalovanej a ani svedok I. a N. neusvedčujú obžalovanú zo spáchania trestnej činnosti, ktorú jej za vinu kládla obžaloba, nemožno vysloviť jednoznačný záver že obžalovaná spáchala čin na viacerých osobách.

Obžaloba ďalej kládla obžalovanej za vinu páchanie trestnej činnosti po dlhší čas. Súd už vyššie uviedol na základe akých úvah nemožno súhlasiť s tvrdením, že vykonané dokazovanie dostatočným spôsobom preukázalo naplnenie tohto osobitného kvalifikačného znaku. Pri časovom ustálení skutku obžalovanej vychádzal súd z výpovede svedkov Y. a P. Svedok P. síce tvrdil, že od roku 2015 do 2019 si kúpoval drogy od obžalovanej, avšak z odposluchov je objektivizovné, že dňa 14.3.2020 a 1.5.2020 si dojednal s obžalovanou daný svedok kúpu extázy. Práve tieto odposluchy poslúžili na to, že súd časovo vymedzil skutok tak, že najmenej od marca 2020 do júna 2020 mala obžalovaná páchať stíhanú trestnú činnosť. Uvedené zodpovedá aj výpovedi svedka Y., ktorý vypovedal, že od júna 2020 bol na liečení na Prednej Hore a po návrate z liečenia sa s obžalovanou už nestretol. V tomto zmysle súd upravil aj skutok oproti obžalobe.

Ďalšia úprava skutku sa týkala osôb, ktorým obžalovaná predávala návykové látky, nakoľko súd na základe výpovede obžalovanej v spojení s výpoveďami svedkov P. a Y. mal za preukázané, že obžalovaná predávala návykové látky práve iba týmto dvom menovaným svedkom.

Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nebolo preukázané, že by obžalovaná predávala alebo prechovávala spoločne s obžalovaným návykové látky v značnom rozsahu.

Pokiaľ ide o predaj návykových látok, ako bolo uvedené vyššie, preukázané bol len predaj dvom osobám v rozsahu, ktorý zďaleka nie je v značnom rozsahu.

Vo vzťahu ku prechováaniu návykovej látky v značnom rozsahu, súd na inom mieste tohto rozhodnutia, v reakcii na odvolacie námietky prokurátora vysvetlil, na základe akých úvah nemožno v posudzovanom prípade hovoriť o naplnení objektívnej stránky prechováania návykových látok obžalovanou v značnom rozsahu. K uvedenému je potrebné pre úplnosť dodať, že ani spôsob, čas, množstvo, či okolností nadobudnutia zaistených návykových látok nesvedčia tomu, že aby išlo o látky prechovávané obžalovanou v značnom rozsahu. Odvolací súd zastáva rovnaký názor ako okresný súd, že za prechovávanie omamných a psychotropných látok niesol zodpovednosť výlučne obžalovaný, ktorý ich podľa vlastných slov obžalovaného prechovával aj pred tým, než sa k nemu obžalovaná nastahovala. Aj z pohľadu subjektívnej stránky možno mať dôvodné pochybnosti, či obžalovaná mala presnú vedomosť o druhu a množstve prechovávaných omamných a psychotropných látkach zaistených v prejednávacom prípade, aj keď musela byť uzrozumená s tým, že v ich spoločnom obydľí s obžalovaným, tento zrejme prechováva tieto látky, avšak ich prechovávanie nevedela a nemohla nijakým spôsobom ovplyvniť. Aj podľa názoru odvolacieho súdu dané omamné a psychotropné látky nikdy neboli spoločným vlastníctvom obžalovaných. Tvrdenie obžaloby, že spoločne prechovávali omamné a psychotropné látky v značnom rozsahu, lebo viedli spoločnú domácnosť, nie je dostatočné jednoznačné a presvedčivé.

Obžalovaná nebola tak majetná, aby nadobudla čo i len väčšie množstvo takýchto látok, práve naopak bola nútená kupovať omamné a psychotropné látky od obžalovaného, ako aj od iných dodávateľov, pričom časť z nich predávala so ziskom, aby si mohla kupovať alkohol a omamné a psychotropné látky pre vlastnú potrebu. Ako správne poznamenal aj okresný súd, predchádzajúce odsúdenie obžalovanej svedčí skôr o tom, že finančné prostriedky si musela zabezpečovať aj drobnými krádežami tovaru v nákupných centrách.

Úvahy o jej prechovávaní zaistených omamných a psychotropných látok spochybňuje aj zistenie, že obžalovaná nemala samostatný prístup, nakoľko pri ich predaji svojím odberateľom, bola nútená počkať, kým obžalovaný príde a jej ich predá. Navyše obžalovaný si tieto látky zamykal a to aj preto, lebo sa obával ich zneužívania obžalovanou, ktorej závislosť na omamných a psychotropných látkach bola preukázateľne silná. Preto právna kvalifikácia protiprávneho konania obžalovanej nezodpovedá

kvalifikovanej skutkovej podstate obzvlášť závažného zločinu podľa § 172 ods. 3 písm. c) Trestného zákona.

Zhrnutím vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že vykonanými dôkazmi, najmä však výpoveďami obžalovanej, obžalovaného a svedkov P. a Y., ako aj obsahom zabezpečených odposluchov bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaná najmenej od marca 2020 do júna 2020 v Košiciach si od obžalovaného a doposiaľ nestotožnených osôb zadovážovala v rôznych množstvách metamfetamín (pervitín), marihuanu - rastliny rodu cannabis (konope) a MDMA (metyléndioxymetamfetamín-extázu), ktoré predávala I. Y. v hodnote 10,- euro za jednu dávku drogy, X. P. marihuanu v hodnote 10,- euro za 0,8 g drogy s tým, že v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov je metamfetamín (pervitín) zaradený do II. skupiny psychotropných látok, rastliny rodu konope (cannabis) a MDMA (metyléndioxymetamfetamín-extáza) do I. skupiny psychotropných látok.

Uvedeným konaním obžalovaná neoprávnene kúpila a predala psychotropnú látku, čím závažne ohrozila chránený spoločenský záujem, ktorým je záujem na ochrane ľudského života a zdravia pred škodlivými účinkami omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, v dôsledku čoho naplnila skutkovú podstatu zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku.

V dôsledku zmeny právnej kvalifikácie skutku obžalovanej musel súd zrušiť aj výrok o treste obžalovanej, pričom odvolací súd na základe dostatočne objasneného skutkového stavu aj vo vzťahu ku rozhodovaniu o treste obžalovanej a potom, čo zohľadnil všetky skutočnosti, ktoré vo vzťahu k uloženiu trestu uviedla vo svojom odôvodnení odvolania obžalovaná a jej obhajca mohol odvolací súd rozhodnúť sám a uložiť obžalovanej zákonný trest.

Pri určovaní druhu a výmery trestu súd bral do úvahy spôsob spáchania skutku, význam spôsobeného následku, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti.

Bolo nepochybne preukázané, že obžalovaná spáchala skutok, ktorý súd podriadil pod skutkovú podstatu zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) Tr. zák., pričom ide o úmyselné konanie, ktorým obžalovaná ohrozila jeden z najcennejších chránených záujmov a to ľudský život a zdravie dvoch osôb. Motívom jej konania bolo rýchle získanie si drogy pre vlastné použitie.

Obžalovaná svojím konaním naplnila základnú skutkovú podstatu, teda typologicky jej skutok nevykazuje vyššiu mieru závažnosti v dôsledku naplnenia osobitných kvalifikačných znakov, ako to bolo pôvodne uvedené v obžalobe. Iné okolnosti prípadu, ktoré by zvyšovali závažnosť jej skutku z pohľadu spôsobu páchania trestnej činnosti neboli zistené.

Obžalovaná vytvorila nebezpečenstvo pre zdravie dvoch ľudí, čo je zohľadnené už základnou skutkovou podstatou, pričom nebolo preukázané, aby jej konaním došlo aj k porušeniu chráneného záujmu, teda došlo len k ohrozeniu chráneného záujmu.

Pri posudzovaní osoby páchatela, jeho pomerov a možností jeho nápravy v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zákona sa súd opieral o nasledujúce, na hlavnom pojednávaní vykonané dôkazy:

- znalecké skúmanie z odboru psychológie na č. I. 209-239,
- znalecké skúmanie z odboru psychiatrie č. I. 240-278,
- výpis z evidencie priestupkov na č. I. 751-753
- správu o povesti z č. I. 755-757
- správu z ÚVV na č. I. 759-767
- odpis z registra trestov obžalovanej, z ktorého je zrejmé, že obžalovaná má dva záznamy v registri trestov.

Z vykonaných dôkazov mal súd za preukázané, že obžalovaná je nezrelá, s nedostatočnou mierou sebaúcty, doposiaľ pristupovala k svojmu životu nezodpovedne a svoj život spájala len s omamnými látkami a partnermi pokútneho charakteru. U obžalovanej znalkyňa videla úspešnú resocializačnú

prognózu, avšak len v prípade, ak bude na sebe pracovať v zmysle psychoterapie a nadobudne vnútornú motiváciu začať žiť svoj život inak.

Z psychiatrického hľadiska obžalovaná v čase činu netrpela na žiadnu duševnú poruchu, zistená bola pokročilá závislosť od viacerých návykových látkach, avšak bola schopná rozpoznať protiprávnosť a nebezpečnosť svojho konania a bola schopná svoje konanie ovládať. Odporúčané bolo uloženie ochranného protitoxikomanického a protialkoholického liečenia ústavnou formou, nakoľko v minulosti sa obžalovaná odmietala podrobiť akejkoľvek liečbe. Ochranné psychiatrické liečenie nie je podľa znalkyne potrebné.

Podľa výpisu z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra sa obžalovaná doposiaľ dopustila dvoch priestupkov proti majetku, za ktoré jej boli uložené blokové pokuty vo výške 30 € a 10 €.

Mestská časť Košice - Sever vo svojej správe o povesti obžalovanej uviedla, že je prihlásená na trvalý pobyt na adrese Tomášikova 17, Košice, informácie o rodinných majetkových pomeroch nevedia poskytnúť.

Z charakteristiky Ústavu na výkon väzby v Košiciach vyplýva, že vo výkone väzby sa správa slušne a disciplinovane, úlohy a nariadenia naplňa, režim dňa dodržiava, aktívne sa podieľa na upratovacích prácach, dňa 6.11.2020 bola disciplinárne riešená uložením disciplinárneho trestu za porušenie povinnosti zachovávanía zásad slušného správania a vystupovania.

Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaná bola dvakrát trestne odsúdená, pričom v prvom prípade išlo o prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. g) Tr. zák. a v druhom o prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Tr. zák.. Za prečin krádeže bola odsúdená trestným rozkazom Okresného súdu Košice I. sp. zn. 0T/17/2020 zo dňa 28.2.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť v ten istý deň, a ktorým jej bol uložený podmieničný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 1 roka. Ďalšie zistené odsúdenie bolo rozsudkom Okresného súdu Košice I. sp. zn. 4T/20/2020 zo dňa 27.8.2020, ktorým bol obžalovanej uložený súhrnný podmieničný trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov a skúšobnou dobou v trvaní 15 mesiacov, pričom trest uložený trestným rozkazom Okresného súdu Košice I sp. zn. 0T/20/2020 zo dňa 28.2.2020 bol zrušený. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ stíhaný skutok spáchala obžalovaná v období od marca 2020 do júna 2020, ide o trestnú činnosť, ktorej sa obžalovaná dopustila po tom, čo bol v inej jej trestnej veci vyhlásený resp. doručený trestný rozkaz Okresného súdu Košice I. sp. zn. 0T/20/20 zo dňa 28.2.2020, čo vylučovalo ukladanie súhrnného trestu za predmetný skutok. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s právnou argumentáciou okresného prokurátora v tom, že okresným súdom nemal byť ukladaný súhrnný trest. Zároveň z registra trestov vyplynulo, že v čase skutku obžalovaná sa objektívne nachádzala v skúšobnej dobe podmieničného odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Košice I sp. zn. 0T/20/2020 zo dňa 28.2.2020 a keďže sa dopustila úmyselného trestného činu nebolo možné aplikovať § 49 ods. 1 Tr. zák. a bolo potrebné ukladať nepodmieničný trest odňatia slobody.

U obžalovanej súd právne kvalifikoval jej trestnú činnosť ako zločin podľa § 172 ods. 1 Tr. zákona účinného v čase spáchania skutku, za ktorý bol zákonodarcom ustanovený trest odňatia slobody vo výmere 3 - 10 rokov. Túto trestnú sadzbu súd použil pri vymeraní trestu, pričom ju ďalej upravoval v zmysle § 38 Tr. zákona

Ako poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Tr. zákona súd posúdil to, že obžalovaná sa prakticky k tej trestnej činnosti, za ktorú ju uznal súd vinnou, v skutočnosti priznala a úprimne ju oľutovala. Súď nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť a preto danú trestnú sadzbu upravoval v zmysle § 38 ods. 3, ods. 8 Tr. zákona.. Po úprave súď vymeriaval trest v rozpätí 3 roky až 7 rokov a 8 mesiacov.

Pred spáchaním stíhanej trestnej činnosti obžalovaná viedla spoločensky závadný spôsob života, v ktorom sa prejavili vo veľkom rozsahu antisociálne sklony správania sa, dokonca aj v podobe priestupkovej a trestnej činnosti. Keďže pozitívna prognóza jej ďalšieho života závisí od jej prevýchovy a jej vlastnej vnútornej motivácie začať nový život, dospel súď k záveru, že na dosiahnutie účelu trestu je nevyhnutne potrebné uložiť nepodmieničný trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby. Ďalším dôvodom pre uloženie nepodmieničného trestu bolo spáchanie predmetného úmyselného

trestného činu v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Za primeraný, vzhľadom k osobe obžalovanej a jej pomerom, ako aj závažnosti jej trestnej činnosti súd považoval trest odňatia slobody na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby a preto súd uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov. Vzhľadom k tomu, že obžalovaná v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebola vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by jej bol uložený za úmyselný trestný čin súd zaradil obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon s minimálnym stupňom stráženia.

Uvedený trest podľa názoru súdu bude dostatočne pôsobiť na obžalovaného, aby viedol riadny život, pričom sa dosiahne aj účinné predchádzanie protiprávnych činov a bude primerane chránená aj spoločnosť.

Keďže zo záverov znaleckého dokazovania vyplynula potreba ukladania aj ochranného liečenia uložil súd v zmysle § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona uložil obžalovanej ochranné protitoxikomanické a protialkoholické liečenie ústavnou formou.

II.

Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného P., aj na základe jeho odvolania súd preskúmal napadnutý rozsudok, pričom zo spisového materiálu bolo zistené, že vina obžalovaného bola okresným súdom vyslovená na základe prijatého vyhlásenia obžalovaného o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por..

Obžalovaný namietal nesprávne použitie poľahčujúcich okolností a § 39 ods. 1 Tr. zák. súdom prvého stupňa, keď nesúhlasí s názorom okresného súdu o tom, že urobil vyhlásenie o vine pod ťarchou dôkazov, nakoľko od počiatku sa ku skutku priznával v celom rozsahu a svoje konanie úprimne oľutoval. Tým, že urobil vyhlásenie o vine a kladne odpovedal na otázku súdu, či sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, naplnil aj poľahčujúcu okolnosť § 36 písm. n) Tr. zák. a preto mal súd povinnosť mu ju priznať. S poukazom na názor najvyššieho súdu vyjadrený v R 44/2017 má obžalovaný za to, že jeho vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. možno považovať za okolnosť § 39 ods. 1 Tr. por. a preto mal mu byť uložený trest mimoriadne znížený pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

K odvolacím námietkam obžalovaného je potrebné uviesť, že vychádzajú síce zo správneho stanoviska najvyššieho súdu, ale nie sú celkom správne interpretované. Z odôvodnenia citovaného stanoviska jasne vyplýva, že samotné priznanie sa obžalovaného k spáchaniu trestného činu nemožno považovať za poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona (páchateľ napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom). Dôvodom je nemožnosť zohľadňovania rovnakej okolnosti duplicitne (viacnásobne), vyplývajúca z ustanovenia § 38 ods. 1 Trestného zákona. Priznanie sa je teda poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona. Aby bolo možné zohľadniť v prospech páchatel'a aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák., musí k samotnému priznaniu sa pristúpiť uvedenie údajov, ktoré umožňujú vytvoriť si komplexnejší obraz o okolnostiach činu, o účasti ďalších osôb na jeho spáchaní, poprípade aktívna účasť obvineného na iných dôkazných úkonoch, než je jeho výsluch (rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, preverka výpovede na mieste činu). Taká súčinnosť musí byť poskytnutá orgánom prípravného konania, nakoľko už tie musia objasniť čin do tej miery, aby mohla byť podaná obžaloba alebo návrh na schválenie dohody o vine a treste.

Pokiaľ obžalovaný v samotnom vyhlásení o svojej vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. vidí dôvod mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. aj tento jeho právny názor je potrebné korigovať v zmysle uvedeného stanoviska najvyššieho súdu, ktorý vyslovil názor, že pokiaľ možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4/ Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Dôvodom použitia analógie je podmienenosť mimoriadneho zníženia trestu oboma procesnými úpravami na rovnakom princípe, ktorý umožňuje obvinenému (obžalovanému) vzdať sa dokazovania na hlavnom

pojednávani. Kým v prípade dohody o vine a treste môže takto obvinený získať mimoriadne znížený trest už na základe samotnej dohody, ktorú v opačnom prípade nemusí uzavrieť (v prípade neschválenia dohody súdom sa obvinený vracia do štandardného režimu dokazovania viny v súdnom konaní), v prípade vyhlásenia o vine a jeho prijatia súdom nastanú účinky v zmysle § 257 ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku. To znamená neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu, čo bude prichádzať do úvahy len výnimočne (navyše, keďže tu ide o príslušnú časť rozhodnutia súdu prvého stupňa, dovolanie môže podať len minister spravodlivosti - k tomu pozri R 12/2017).

Súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine má možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste.

Okresný súd vyslovil nemožnosť mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby v dôsledku vyhlásenia obžalovaného o vine, pričom podľa okresného súdu, toto jeho vyhlásenie bolo zohľadnené uložením trestu na dolnej hranici trestnej sadzby, pričom v danej súvislosti okresný súd skutočne konštatuje, že obžalovaný urobil svoje vyhlásenie o vine pod ťarchou usvedčujúcich dôkazov, ktoré boli dané už v čase jeho zadržania. Názor súdu o urobení vyhlásenia pod ťarchou dôkazov, ktoré obhajoba sponchybuje, považuje odvolací súd v konečnom dôsledku za irelevantný, nakoľko sa stotožnil s názorom okresného súdu o nedôvodnosti mimoriadneho znížovania trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby a to napriek tomu, že obžalovaný urobil a bolo aj prijaté jeho vyhlásenie o vine a to z trochu iného dôvodu.

Hneď na úvod je potrebné zdôrazniť, že mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby, v prípade vyhlásenia obžalovaného o vine, je vždy fakultatívne a na takýto postup súdu neexistuje zákonný nárok. Ani odvolací súd nevidí dôvod na takýto postup a to predovšetkým z dôvodu predchádzajúcej kriminálnej minulosti obžalovaného, ktorý už bol 4 x trestne odsúdený, z toho 2x za zločin podľa § 172 ods. 1 Tr. zák.. Hoci v oboch prípadoch sú odsúdenia zahladené, nepochybne nasvedčujú tomu, že obžalovaný opakovane inklinuje s neoprávnenému nakladaniu s návykovými látkami, tieto predchádzajúce podmienené tresty za drogovú trestnú činnosť nemali požadovaný vplyv na obžalovaného, obžalovaný bol dvakrát varovaný zo strany štátu, že spoločnosť nemieni tolerovať jeho správanie a napriek tomu, obžalovaný sa nepoučil, keďže podmienené tresty nevnímal ako šancu na vedenie riadneho života a dopustil sa stíhaného drogového deliktu, dokonca až v značnom rozsahu, čím graduje jeho trestná činnosť k závažnejším formám konania. Takýto páchatel si nezaslúži mimoriadne znížovať trestnú sadzbu pod dolnú hranicu, aj keď sa priznal a prejavuje úprimnú ľútosť nad svojim konaním. Pri ukladaní trestu je potrebné okrem iného hodnotiť aj následok jeho konania. V tomto smere súd konštatuje veľmi závažný následok spočívajúci v ohrození zdravia a života mnohých ľudí, vzhľadom na rozsah jeho činu. Preto ukladenie trestu na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, čo predstavuje 15 rokov, odvolací súd považuje za zákonné, absolútne spravodlivé a primerané.

Odvolacie námietky obžalovaného v ničom nespochybnili správnosť skutkových zistení, ani úvahy či závery, ku ktorým dospel okresný súd pri ukladaní trestu.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok vo vzťahu ku výroku o treste obžalovaného z pohľadu jeho zákonnosti, ako aj z pohľadu námietok, ktoré uviedol obžalovaný vo svojom odvolaní a dospel k záveru, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkovým a právnym záverom. Pri ukladaní trestu sa okresný súd riadil príslušnými ustanoveniami Trestného zákona, dôsledne rešpektoval § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a zásady ukladania trestov.

V odôvodnení napadnutého rozsudku, v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por., okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa dôsledne zaoberal aj obhajobou obžalovaného.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, pričom uložený trest a spôsob jeho výkonu vníma ako zákonný a spravodlivý. Nepochybil okresný súd, keď ukladal aj trest prepadnutia majetku obžalovaného, keďže boli splnené podmienky obligatórneho ukladania tohto druhu trestu podľa § 58 ods. 3 Tr. zák.. Rovnako zákonné a dôvodné bolo aj ukládanie ochranných opatrení.

Pokiaľ ide o jednotlivé odvolacie námietky, krajský súd sa s nimi dôsledne zaoberal a dospel k záveru, že nie sú dôvodné. Preto bolo odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Tr. por. zamietnuté.

III.

Odvolanie podané prokurátorom vyhodnotil odvolací súd tiež ako nedôvodné.

Prokurátor predovšetkým namietal, že konanie obžalovanej malo byť právne posúdené ako obzvlášť závažný zločin v zmysle § 172 ods. 3 písm. c) Tr. zák. a v nadväznosti na to, potom aj uložený trest považuje prokurátor za nezákonný. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že prokurátor sa nestotožnil s argumentáciou okresného súdu, na základe ktorej okresný nekvalifikoval konanie obžalovanej v zmysle § 172 ods. 3 písm. c) Tr. zák..

V prvom rade namieta, že obžaloba kládla obžalovanej za vinu okrem iného to, že spoločným konaním s obžalovaným prechovávala omamné látky v značnom rozsahu a nie ich kúpu. Uvedené je síce pravda, avšak okresný súd pri kritickom hodnotí konania obžalovanej sa správne zamýšľal, či možno prechovávanie zaistených látok v značnom rozsahu pričítať obžalovanej v spolupáchateľstve. Z dôvodov, ktoré okresný súd uviedol v napadnutom rozsudku nie je možné, ani cez posúdenie ekonomických možností ich nadobudnutia obžalovanou, dospieť k záveru o ich prechovávaní obžalovanou spoločne s obžalovaným v značnom rozsahu.

Z pohľadu prokuratúry je podstatné, že obžalovaná musela vedieť o prechovávaní nájdených návykových látok, keďže išlo o miesta spoločného bydliska oboch obžalovaných, ktorí tam žili k inkriminovanom čase v družobnom pomere a preto obžalovaná o ich prechovávaní vedela, s ich prechovávaním obžalovaným v spoločných priestoroch bola minimálne uzročená a teda v konečnom dôsledku tieto návykové látky prechovávala spoločne s obžalovaným.

Krajský súd v reakcii na tento právny názor uvádza, že nemá problém uznať, že obžalovaná nepochybne vedela, že obžalovaný prechováva návykové látky a s týmto bola aj uzročená, avšak pričítať jej vinu za toto prechovávanie nie je možné z dôvodu nedostatku objektívnej subjektívnej stránky. Na to, aby bolo možné pričítať páchatelovi vinu za takéto konanie, spočívajúce v prechovávaní návykových látok, sa podľa názoru krajského súdu vyžaduje, aby páchatel nielen vedel a bol uzročený s tým, že v priestore, ktorý obýva sa prechováajú návykové látky, ale aby mal bližšiu predstavu a konkrétnejšiu vedomosť o množstve a druhu návykových látok a zároveň, aby toto prechovávanie, ako konanie v trestnoprávnom zmysle, bolo vôľou páchatel'a aj usmerňované a ovplyvňované tzn. aby páchatel mal úplný alebo aspoň celkom minimálny dosah na prechovávané látky v tom zmysle, aby mal k nim aspoň celkom obmedzený prístup, mohol s nimi aspoň v obmedzenom čase a rozsahu nejakým spôsobom disponovať, niečo z nich odniesť alebo priniesť, teda mohol vôľou ovplyvňovať množstvo daných látok resp. udržiavať alebo aj ukončiť toto prechovávanie, či ovplyvniť dĺžku tohto prechovávania. V posudzovanom prípade dané prechovávanie, z pohľadu obžalovanej, nemalo kvalitu konkrétnejšej vedomosti o množstve a druhu prechovávaných látok a ani charakter vôľou usmerňovaného konania, čím absentuje podmienka, ktorá je predpokladom konania v zmysle trestnoprávnej teórie.

Uvedené zapríčinilo, že nebolo naplnené konanie, ako obligatórny znak skutkovej podstaty trestného činu, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaná sa nepodieľala na zadovažení týchto látok, látky boli prechovávané v daných priestoroch ešte pred tým, než sa obžalovaná nasťahovala do daného obydľia, prítomnosť týchto látok v obydľí nemohla obžalovaná nijakým spôsobom ovplyvniť, tieto látky neboli ani v spoluvlastníctve obžalovaných, obžalovaná k nim nemala žiaden prístup a ani inú formu držby. Teda sama nemohla nijakým spôsobom ovplyvňovať svojou vlastnou vôľou ich prechovávanie a z tohto dôvodu dospel aj odvolací súd k záveru, že nejde o konanie zo strany obžalovanej a teda nemohlo dôjsť ani k naplneniu znakov prechovávania návykových látok v značnom rozsahu. Uvedené následne spôsobilo, že ani obžalovanému nemohlo byť pričítané naplnenie § 172 ods. 3 písm. c) Tr. zák. formou spolupáchateľstva.

Zhrnúc vyššie uvedené súd konštatuje, že sa s odvolacou argumentáciou prokurátora, pokiaľ ide o otázku prechovávanía návykových látok obžalovanou v značnom rozsahu a z tohto vyplývajúcu povinnosť uznať u obžalovaného prechovávanie návykových látok v spolupáchateľstve s obžalovanou nestotožnil a preto jeho odvolanie v zmysle § 319 Tr. por. zamietol.

Z uvedených dôvodov krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku a tento rozsudok bol prijatý senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.